

متن پرسش

سلام استاد: وقتی برای اباعبدالله علیه السلام گریه می کنیم دقیقا برای چی باید اشک بریزیم؟ من همش این میاد تو ذهنم که امام حسین علیه السلام و یارانشون که در اون روزا شاد بودن و حتی خودتون توضیح دادین از شادی شون در قتلگاه. مصیبت هایی هم که به خودشون و بقیه وارد شده هم که مربوط به دنیا و جسمشون بوده و ارزش این همه گریه و توصیه هایی که برای اشک بر اباعبدالله شده رو نداره بنظرم. واقعا برای چی باید اشک ریخت؟؟؟ سوال دومم اینه که چرا من هر چی میخونم یا می شنوم از یادم میره؟ مثلا همین سوالو یادمه یک بار دیگه هم ازتون پرسیدم ولی الان اصلا جوابتون یادم نیس و بازم برام سواله!! یا با اینکه اینهمه آثارتونو خوندم کلاساتون اومدم و مدتها مصرانه رو مباحثتون مباحثه کردم ولی الان زیاد ندارمشون و باهاشون زندگی نمی کنم؟؟ چرا این همه دور افتادم؟ چرا شیطان بهم نزدیکتره؟ چرا افکار و رفتار لغو و بیهوده اینقدر عذابم میدن. چرا باید بعد کلی التماس به درگاهش و چشیدن لذت برگشت و رفتن تو آغوش بازش بازم دوباره بیفتم تو گودال و ضربه های بد بخورم... استاد خسته شدم از این همه سقوط. دلم صعود بی سقوط میخواد... از خودم خسته ام و از همه بالایی ها هم شرمنده! چه کنم؟؟؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- اشکی که در شیعه هست با ناراحتیهای عاطفی و احساساتی فرق اساسی دارد، اشک برای حسین (ع) عامل رابطه انسان است با مقاصد قدسی و لذا نه تنها شادی و نشاط را از شیعیان نمی گیرد، بلکه شادی و نشاط در زندگی شیعیان موج می زند. ولی نباید آن را با لذت گرایان همسان دانست، زیرا تفاوت زیادی است بین آن شادی که با پرهیزکاری همراه است و روح معنوی دارد با آنچه امروز در غرب هست که در آن، لذت گرایان مقصد و معبود شده است. در شیعه، شور زندگی با یادآوری غم غربت نسبت به عالم قدس همراه است و با فرهنگ مرگ آگاهی راه خود را از قهقهه های اهل غفلت جدا کرده و سعی دارد خود را در فرح حضور با حق حفظ کند و اشک بر حسین (ع) نوعی طلب آن فرح است و آن هایی که غم غربت در این دنیا را می شناسند می فهمند حزن مقدس چه حلاوتی دارد و مواظب اند گرفتار لذت گرایان و خوش گذرانی اهل دنیا نشوند تا از ارتباط با حقایق وجودی عالم محروم نگردند. ۲- موضوعات حضوری موجب عزم و تصمیم انسان می شود بدون آن که لازم باشد به حافظه سپرده شود ۳- بنا بر این است که ما همچنان با حفظ خود از طریق تقوای الهی روح عبودیت در ما نهادینه شود پس جای خستگی نیست. موفق باشید